

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/98/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113202031
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Šebeň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8113202031.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: Orange Slovensko, a.s., so sídlom Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, proti žalovanému: A. C., nar. XX. X. XXXX, s trvalým pobytom evidovaným na adrese U. XX, XXX XX S., toho času zdržiavajúcemu sa na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníčkou Z. X., súdnou tajomníčkou Okresného súdu H., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: 1. Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42176778, zastúpeného advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, so sídlom Námestie SNP 7, 091 01 Stropkov, 2. Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom Šafárikovo nám. 7, 811 09 Bratislava, zastúpeného advokátom JUDr. Bohdanom Jakubisom, so sídlom Dobrovičova 13, 811 09 Bratislava, o zaplatenie 568,43 eura o odvolaní vedľajšieho účastníka v 1/. rade proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 12.6.2014 č.k. 16C/118/2013-120, takto

rozhodol:

Odvolanie vedľajšieho účastníka v 1. rade o d m i e t a.

N e p r i z n á v a účastníkom a vedľajším účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 225,43 eura s 9,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 164,43 eura od 17. 6. 2011 do zaplatenia a s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 61,- eur od 7. 8. 2013 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobný návrh zamietol. Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku, proti výroku, ktorým bol v prevyšujúcej časti žalobný návrh zamietnutý a proti výroku v časti trov konania vedľajšieho účastníka v 1. rade, podal odvolanie vedľajší účastník v 1. rade. Nesúhlasí s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorý v prevyšujúcej časti nárok žalobcu na náhradu škody z ďalších zmlúv zamietol, keď nemal za preukázané vedomosť žalovaného o tom, aká je maloobchodná predajná cena telekomunikačných zariadení. Uplatňovať si v súdnom konaní nárok na náhradu škody predpokladá zisťovať všeobecné podmienky zodpovednosti za škodu. Podľa názoru vedľajšieho účastníka však prvostupňový súd pri zisťovaní jednotlivých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu dospel k nesprávnym právnym zisteniam. Pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách vedľajšieho účastníka, je nevyhnutné vychádzať zo samostatnosti uplatnených nárokov. Tieto dva samostatné nároky vyplývajú z rozličného skutkového základu aj právneho posúdenia, pričom oba nároky by mohli byť predmetom samostatných žalôb. Dáva odvolaciemu súdu do pozornosti uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. 6. 2013 č.k. 14Co/11/2013, kde v obdobnej právnej veci, kedy vedľajší účastník namietal iba samostatný nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty resp. náhrady škody, ale nenamietal samostatný nárok na zaplatenie poskytnutých elektronických služieb. Už bolo odvolacím súdom opakovane rozhodnuté so stanovením právneho názoru, že na samostatnosť nárokov je nevyhnutné prihliadať, ak z podaní vedľajšieho účastníka vyplýva, že vstúpil iba do samostatnej časti

konania o neprijateľnú zmluvnú podmienku, resp. náhradu škody. Preto považuje rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti za nezákonný a navrhol, aby odvolací súd zmenil výrok napadnutého rozsudku a aby sám rozhodol tak, že žalobu v časti prevyšujúcej sumu 164,43 s prísl. zamietá, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania a že žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania na účet právneho zástupcu žalobcu. Ak súd dospeje k záveru, že nie sú splnené podmienky pre meritórne rozhodnutie, navrhol, aby rozsudok v jeho napadnutej časti zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Po predložení veci sa odvolací súd v prvom rade zaoberal tým, či odvolanie podala osoba oprávnená na jeho podanie.

Rozhodovacia súdna prax zastáva názor, že ak odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal len vedľajší účastník, musí sa súd vždy zaoberať tým, či a aké stanovisko zaujal k tomuto odvolaniu účastník podporovaný vedľajším účastníkom (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. 4. 2009 sp. zn. 1Cdo 59/2009).

Najnovšie zaujal k tejto problematike stanovisko Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 7. mája 2014 sp. zn. 6Cdo/77/2014. Podľa tohto rozhodnutia, ak nejde o situáciu vyplývajúcu z § 201 veta druhá O. s. p., nesúhlas účastníka s odvolaním vedľajšieho účastníka vystupujúceho na jeho strane má za následok odmietnutie odvolania podaného vedľajším účastníkom okrem prípadu, ak konkrétne okolnosti výnimočne odôvodňujú iný postup, napr. ak by tento nesúhlas mohol byť hodnotený ako zneužitie práva na úkor iných, v konaní priamo nezúčastnených subjektov. Dispozičná zásada, charakterizujúca sporové občianske súdne konanie, znamená totiž zásadne povinnosť súdu rešpektovať vôľu neúspešného účastníka konania (účastník je dominus litis) nepokračovať v spore iniciovaním opravného konania na základe odvolania podaného vedľajším účastníkom.

Rovnaký následok, vrátane vyššie uvedenej výnimky, treba vyvodiť aj zo situácie, ak účastník konania napriek výzve súdu, či súhlasí s odvolaním podaným vedľajším účastníkom vystupujúcim na jeho strane, v rozpore so zásadou vigilantibus iura scripta sunt (nech si každý stráži svoje práva) zostane nečinný. Zásade spravodlivej ochrany práv zodpovedá, aby takáto pasivita účastníka sa zásadne prejavila v procesnom dôsledku, ktorým je nezačatie opravného konania. Vedľajšiemu účastníkovi zostáva možnosť, aby v takomto prípade na výzvu súdu sám obstaral a predložil vyjadrenie účastníka obsahujúce jeho súhlas s podaným odvolaním (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. mája 2014 sp. zn. 6Cdo 77/2014).

Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 7. 5. 2014 sp. zn. 6Cdo 77/2014 v tejto súvislosti vyslovil názor, že „Dispozičná zásada, charakterizujúca sporové občianske súdne konanie, znamená totiž zásadne povinnosť súdu rešpektovať vôľu neúspešného účastníka konania (účastník je dominus litis) nepokračovať v spore iniciovaním opravného konania na základe odvolania podaného vedľajším účastníkom.

Účastníci súdneho konania môžu robiť svoje úkony akoukoľvek formou, pokiaľ zákon pre niektoré úkony nepredpisuje určitú formu (zásada neformálnosti). Každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený (§ 41 ods. 1, 2 O.s.p.).

Zásada neformálnosti úkonov neprichádza do úvahy, ak zákon na platnosť úkonu vyžaduje písomnú formu (§ 42 ods. 1, O.s.p.).

Procesné úkony možno urobiť len konaním a výslovne a teda nie konkludentne, či opomenutím. Výnimku v tomto smere môže stanoviť len zákon. Takouto výnimkou je úprava § 101 ods. 3 O.s.p.. Táto však nie je v preskúmvanej veci použiteľná, pretože sa výslovne

týka procesných návrhov týkajúcich sa postupu a vedenia konania. Súhlas a teda aj nesúhlas účastníka s procesným úkonom iného účastníka, ktorý nie je úkonom upravujúcim postup a vedenie súdneho konania (napr. súhlas odporcu so späťvzatím návrhu podľa § 96 ods. 2, § 208 O.s.p.), nemôže byť daný len konkludentne. Musí sa jednať o prejav vôle účastníka, ktorý je dostatočne určitý a zrozumiteľný.

Ak z právneho predpisu nevyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže vedľajší účastník podať odvolanie len v prípadoch,

ak ho zároveň podá hlavný účastník, popri prípade, ak hlavný účastník s takýmto úkonom vyjadrí súhlas (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.8.2012 sp. zn. 2Obdo 27/2012, uznesenie z 30. 1. 2013 sp. zn. 6Cdo 10/2013). Tieto rozhodnutia riešia stav vzniklý tým, že hlavný účastník výslovne odmietne dať súhlas s úkonom (odvolaním) vedľajšieho účastníka.

Ak však hlavný účastník súhlas nevyjadril (t. j. vôbec neprejavil svoju vôľu), prípadne súhlas dodatočne odvolal, „bude sa táto situácia posudzovať ako nesplnenie subjektívnej podmienky na podanie odvolania, čo znamená, že v zmysle § 218 ods. 1 písm. b/ odvolanie bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený (Občiansky súdny poriadok - Komentár - I. diel, 2. vydanie, str. 331 - Nakladateľstvo C. H. Beck Praha, r. 2 2012).

Riadiac sa právnym názorom vysloveným v uznesení Najvyššieho súdu odvolací súd vyzval žalovaného (zastúpeného opatrovníčkou) uznesením zo dňa 20. 10. 2014 č.k. 9Co/98/2014-144, aby v lehote 7 dní odo dňa doručenia výzvy oznámila svoje stanovisko k odvolaniu podanému vedľajším účastníkom, predovšetkým aby oznámila, či dáva súhlas k podanému odvolaniu alebo s podaným odvolaním nesúhlasí. V uznesení bol poučený, že v prípade odmietnutia súhlasu k podanému odvolaniu je odvolanie vedľajšieho účastníka neúčinné, čo má za následok, že odvolací súd odmietne odvolanie podané vedľajším účastníkom ako odvolanie podané neoprávnenou osobou. Uznesenie bolo žalovanému (opatrovníčke) doručené dňa 24. 10. 2014. Žalovaný (zastúpený opatrovníčkou) na výzvu súdu nereagoval a v stanovenej lehote, ani do dňa rozhodnutia súdu, odvolaciemu súdu neoznámil, že s odvolaním podaným vedľajším účastníkom súhlasí.

Keďže žalovaný neudelil súhlas na podanie odvolania vedľajším účastníkom v 1. rade, pričom odvolacím súdom bol osobitne poučený o tom, že v prípade odmietnutia súhlasu s podaním odvolaním je odvolanie vedľajšieho účastníka v 1. rade neúčinné, nemal odvolací súd inú možnosť, len odvolanie vedľajšieho účastníka v 1. rade odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Vedľajší účastník v 1. rade a teda ani žalovaný, v odvolacom konaní neboli úspešní a žalobcoví žiadne trovy tohto konania nevznikli. Preto odvolací súd žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z. z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.